

Η ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 26 ΓΕΝΑΡΗ 1978

Εργαζόμενοι.

Η Παναθηναϊκή εργατοϋπαλληλική απεργία της Πέμπτης 26/1/78 ήταν ένα αναπάντεχο κύμα που τάρραξε τα γαλήνια νερά του συνδικαλιστικού κινήματος. Έδώ και οκτώ περίπου μήνες, μετά το νικηφόρο τέλος των απεργιών της ΔΑΡΚΟ και του Νέου Κόκκινου Θηβών και μιας σειράς άλλων κινητοποιήσεων τίποτε, εκτός από τον μεγαλειώδη αγώνα των βιομηχανικών προλετάρων της ΜΑΔΕΜ - ΛΑΚΟ και περιστασιακές απεργίες, δεν έδινε προοπτικές για ένα ξαναφούντωμα του κινήματος. Ένας σημαντικά ανασταλτικός παράγοντας ήταν και η περίοδος των έμλογών που είχαν ριχτεί όλοι με τα μούτρα στο κυνήγι των ψήφων.

Σ Χ Ε Τ Ι Κ Α Μ Ε Τ Α Α Ι Τ Η Μ Α Τ Α

— Στα πλαίσια της ύπογραφης της Έθν. Συλλογ. Σύμβασης η ΓΣΕΕ ζήτησε ένα 25% αρχικά αύξηση, που θα το κατεβάσει όπως φαίνεται πολύ χαμηλότερα (τό 76 ζήτησε 40% για να πέσει στο 17% και το 77 από 35% σε 15% σε δύο δόσεις).

Κι αυτό γιατί δεν αντιπροσωπεύει τις εργαζόμενες μάζες, αλλά τους λίγους μεγαλοκαρχαρίες του ΣΕΒ.

Από την άλλη οι αντιπολιτευόμενες παρατάξεις (ΕΣΑΚ-Σ του ΚΚΕ, ΠΑΣΚΕ του ΠΑΣΟΚ, ΑΕΜ του ΚΚΕ έσ.) ζητούν 30%. Δηλαδή το κατώτερο μεροκάματο που είναι 295 δρχ. επί 30% γίνεται 383,50 δρχ. ($383,5 \times 26$ εργάσιμ. μέρες = 10.000 δρχ. περίπου). Είναι γεγονός ότι σε μία τυπική οικογένεια (4) ατόμων π.χ. που τα έξοδα διαβίωσης της είναι τουλάχιστον 22.000 - 25.000 δρχ. τον μήνα, το παραπάνω ποσοστό αύξησης του 30% είναι γελοίο.

Οι παρατάξεις με " πρωτόδρομο " την ΕΣΑΚ-Σ βάζουν ένα 5% παραπάνω από την ΓΣΕΕ για να τηρήσουν τα προσχήματα και μόνο. Από τα παραπάνω βγαίνει πως ένα μεροκάματο 500 δρχ. (70% αύξηση) είναι το λιγότερο που μπορεί να εξασφαλίσει μια κανονική διαβίωση (με τον όρο ότι εργάζονται δύο άτομα στην οικογένεια).

Από κει και πέρα όμως για τους εργαζόμενους που ήδη παίρνουν μεροκάματα από 500 δρχ. και πάνω, πρέπει να ζητηθεί και για αυτούς αύξηση τιμαριθμική για να καλύψουν το ανέβασμα του Τιμαριθμού από πέρσι μέχρι φέτος (40% - 50% αύξηση του τιμαριθμού και της παραγωγικότητας). **ΕΝΙΑΙΑ ΑΥΞΗΣΗ 4000 ΔΡΑΧ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!**

Είναι λάθος των εξωκοινοβουλευτικών παρατάξεων (ΠΕΣΠ του

ΚΚΕ μ-λ , ΣΓ του ΕΚΚΕ κ.ά.) να ζητούν αύξηση μόνο στο βασικό μεροκάματο ή τουλάχιστον να προπαγανδίζουν κύρια το μεροκάματο των 500 δρχ. (αφίσσες , προκηρήξεις). Όπωςδήποτε δίνεις μεγάλο βάρος στην διεκδίκηση στα χαμηλότερα μισθολογικά στρώματα αλλά δεν είναι μικρότερης σημασίας το να απαιτείς γενική αύξηση για όλους τους εργαζόμενους , με την έννοια ότι τους καλύπτεις από την ραγδαία άνοδο του κόστους ζωής.

-Τό πενθήμερο με 40 ώρες δουλειάς είναι αίτημα χλιαρό. Γιατί εφόσον στους περισσότερους κλάδους έχει εφαρμοστεί άρθρο 7 - 7.30 ώρες δουλειάς τη μέρα , με το να ζητάς μείωση των ημερών , αλλά αύξηση των ωρών δουλειάς (5 μέρες X 8 ώρες) , σημαίνει ότι ζητάς να εξαντλείσαι περισσότερο στη δουλειά. Ο βιομηχανικός εργάτης ξέρει τί σημαίνει θωρο. Επομένως το 5νθήμερο πάνω από τριανταπέντε (35) ώρες δεν καλύπτει τον εργαζόμενο.

- Για τους άντεργατικούς νόμους 3239/55 , 330/76 οι εργατοπατέρες της ΕΣΑΚ-Σ ζητούν ριζική αναμόρφωση (:). Η εργατική τάξη όμως ζητάει την κατάργησή τους. Τίς αναμορφώσεις ως τίς εκλιπαρούν οι ζητιάνοι που ελπίζουν ότι θα πείσουν με υπομνήματα , τα μονοπώλια να τους δώσουν λίγα φίχουλα παραπάνω.

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΑΝ

Την Δευτέρα 23/1/78 σε σύσκεψη 87 συνδικαλιστινών οργανώσεων , που οι περισσότερες ελέγχονται από την ΕΣΑΚ-Σ αποφασίστηκε η 24ωρη απεργία της Πέμπτης 26/1/78. Όπωςδήποτε ήταν δύσκολο να συντονιστεί μια απεργία μέσα σε δύο μέρες , αλλά και πάλι οι απαραίτητες ενέργειες που θα μπορούσαν να γίνουν (προκηρήξεις , αφίσσες στους τόπους δουλειάς , συνεργεία για ενημέρωση των εργαζόμενων κ.τ.λ.) ήταν κουτσουρεμένες. Έτσι οι περισσότεροι το μάθαμε την τελευταία στιγμή. Επί πλέον στην προκήρυξη της Συντονιστικής Επιτροπής των 70 σωματείων που συμμετείχαν δεν αναφερόταν τίποτα για την συγκέντρωση της Πέμπτης 26/1/78 την μέρα της απεργίας. Καπέλλωμα σκέτο δηλαδή.

Και μας δημιουργείται η άπορία. Έφ' όσον οι αντιπολιτευόμενες παρατάξεις ήξεραν από τα πριν τί δρόμο θα ακολουθούσαν η ΓΣΕΕ και από ΕΚΑ γιατί απ' την αρχή δεν ξπαίριαν την πρωτοβουλία της μεθόδευσης του αγώνα; Η απάντηση είναι μία.

Γιατί έχουν ξεπουλήσει τους εργαζόμενους

Γιατί τρέμουν όπως ο διάολος τό λιβάνι τον αναβρασμό της εργατικής τάξης. Γιατί ξέρουν καλά πως στις όξυμένες στιγμές των αγώνων

, έκει που πρέπει να παρατήσουν τις αναπτυξιακές καρέκλες και να πιάσουν τα πανιά (αλήθεια είδατε κανέναν απ' αυτούς στον δρόμο;), φαίνεται καθαρά ποιοι προωθούν τα συμφέροντα των εργαζόμενων και ποιοι τα ξεπουλούν.

Η δήλωση, στη σύσκεψη της Δευτέρας, του Μαραγκουδάκη ήγετικού στέλεχους της ΕΣΑΚ-Σ και η προκύρηξη της Συντον. Επιτροπής, που καλούν τους πουλημένους ΓΣΕΕ και ΕΚΑ " να κινητοποιήσουν αγωνιστικά την εργατική τάξη " δείχνουν ότι προσπαθούν να μας πείσουν πως μπορεί ποτέ ο Καρακίτσος να ήγηθεί σε αγώνες για τα δικαιώματά μας. Κι έτσι να καθόμαστε στ' αδιά μας, να τρώμε τις απολύσεις, την λιτότητα, τις διώξεις και να περιμένουμε πότε θα ευπνήσουν τα καλά αισθήματα των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ.

Ο δρόμος είναι ένας συνάδελφοι. Να αναλάβουμε έμεις οι ίδιοι την πρωτοβουλία των κινητοποιήσεων. Στον αγώνα μας θα συγκρουσθούμε με πουλημένες ή συμβιβαστικές ήγεσίες συνδικαλιστικών οργανώσεων (ΕΣΑΚ, ΑΕΜ, ΠΑΣΚΕ και συν-ομοίποροι). Γι' αυτό πρέπει να συσπειρωθούμε στους χώρους δουλειάς και στους συνδικαλιστικούς φορείς, γύρω από τα στοιχεία που έχουν αποδείξει στην πράξη ότι παλεύουν για τα συμφέροντά μας, για να γίνουν συνελεύσεις απ' όπου θα μεθοδευθούν αγωνιστικές κινητοποιήσεις για την διεκδίκηση των αιτημάτων μας.

ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ

Τό βράδυ της Τετάρτης στην Γ.Σ. του σωματίου μας, κυκλοφόρησε ο προβληματισμός αν έπρεπε να συμμετέχουμε σε μια απεργία καπελλωμένη απ' την ΕΣΑΚ-Σ. Υπάρχουν οπωσδήποτε και αντιδραστικές απεργίες που δεν έχουν σχέση με τους εργαζόμενους και πρέπει να τις σαμποτάρουμε (μη συμμετοχή, ανταπεργία, αντισυγκέντρωση κ. τ.λ.). Παράδειγμα αυτή που κήρυξε τό Κ.Κ. Ιταλίας για να παρεβρεθούν στην κηδεψία του αστυνομικού που σκοτώθηκε και να καταδικάσουν την πολιτική βία.

Όταν όμως η απεργία έχει σχέση με εργατικές διεκδικήσεις τότε οπωσδήποτε κατεβαίνουμε. Αν είναι καπελλωμένη, ανοργάνωτη κ. τ.λ. τότε είναι πολύ πιο συμφέρον να καταγγείλεις στους απεργούς, που είναι τό πιο συνειδητό τμήμα των εργαζόμενων και να προσπαθήσεις να μετατρέψεις την απεργία σε πραγματικά αγωνιστική απ' ό

τό να καθήσης μέσα με τους άπεργόσπαστες. Επί πλέον πώς μπορείς να κατηγορείς άλλους όταν εσύ ο ίδιος δεν δίνεις το παράδειγμα της αγωνιστικότητας.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΡΙΤΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Γενικά για το χώρο των εργαζόμενων ή επιτυχία στην ΡΙΤΡΙΑ αποδειχνει πόσο πρωταρχική σημασία έχει το γενικότερο κλίμα στις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων. Όσο για το δικό μας χώρο, ήταν ένα βήμα εμπραχτο για το χτίσιμο της ενότητας μας. Η επιτυχία κατά 80 - 85% της στάσης εργασίας είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία από χιλιάδες διακηρύξεις περί ενότητας. Κι έδωσε το έναυσμα για την σωστή διεκδίκηση των δικών μας αιτημάτων.

Σημείωση : Μιά μικρή ένδειξη για τη " συνέπεια " των στελεχών της ΕΣΑΚ-Σ. Έσκιτής γνωστός στο σωματείο μας που ήταν απ'τό πρώτ έξω από τα γραφεία της ΡΙΤΡΙΑ και HELLARCO, (ήταν αυτός που έκανε την πρόταση για την στάση εργασίας) μας έκανε να νομίσουμε ότι άπεργεί (Η Ε.Ε. Λογιστών Πρωτευούσης άπεργούσε), Πού είναι τό περίεργο; Η κάρτα του στις 26/1/78 είναι χτυπημένη (είσοδος 8.10). Φρόντισε να καλυφθί τό παιδί.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΘΕ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Κάθε άπεργία είναι μία πολιτική πάλη. Γιατί φέρνει αντιμέτωπους τους εργαζόμενους με τους εργοδότες και την κυβέρνηση τους. Και βοηθά τον εργαζόμενο να συνειδητοποιήσει πώς άν τά αιτήματα για καλλιτέρευση των συνθηκών ζωής είναι τό έναυσμα του άγώνα, όμως μόνο με τό γινέμισμα των κεφαλαιοκρατών άνοίγει ο δρόμος για την άπελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Αθήνα, 5/2/78

" ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ "